

förmåga. *O. att röra sig. O. att betala. — Syn.* Ur stånd, Urständsatt, Ej mäktig. — 2) (absolut) Utan afingsförmåga.

OFÖRMÖGENHET, f. 3. Se *Oförmåga*.

OFÖRNEKLIG, a. 2. Se *Oneklig. — Oförneklighet*, f. 3.

OFÖRNUFT, n. sing. 1) Brist på förnuft. *Det vore o. att tro det. — Syn.* Oförstånd. — 2) Hvad som är oförnuftigt, dåraktigt. *En bok, full af o.*

OFÖRNUFTIG, a. 2. 1) (om person) a) Ej begäfvad med förnuft. *De o-a djuren. — Syn.* Oskäligh. — b) Som ej rätt brukar sitt förnuft. *Om du det gör, så är du bra o. — Syn.* Se *Oklok.* — 2) (om sak) Som innehåller, röjer, uttrycker brist på förnuft. *En o. tanke, handling. O-a ord, råd. — Syn:* Se 1, b.

OFÖRNUFTIGHET, f. 3. Egenskapen att vara oförnuftig. — *Syn.* Se *Oklokhet*.

OFÖRNUFTIGT, adv. På ett oförnuftigt sätt, utan förnuft. *Tala, handla o. — Syn.* Se *Oklokt*.

OFÖRNÖJD, a. 2. 1) Ej förnöjd, ej tillfredsställd. — 2) Se *Oförnöjsam. — Oförnöjdhet*, f. 3. — *Oförnöjdt*, adv.

OFÖRNÖJSAM, a. 2. Fallen för att vara oförnöjd. *Ett o-t sinne.*

OFÖRNÖJSAMHET, f. 3. Oförnöjsamt sinne. **OFÖRRYCKT**, a. 1. Orörd, oflyttad; utan att förryckas, flyttas, användas till andra ändamål än de rätta. *Summan skall o. gvarstå i kassan.*

OFÖRRÄTT, m. 3. Hvarje rättsvidrig handling eller pligtförsummelse, hvarigenom en annans personlighet eller ära kränkes. *Tillfoga någon o-er. — Syn.* Förnärmelse, Förfördelande, Förörrättande, Förolämpning.

OFÖRRÄTTA, v. a. 1. Tillfoga oförrätt. — *Syn.* Se *Förfördela. — Oförrättande*, n. 4.

OFÖRRÄTTAD, a. 2. Ej förrättad. *Med o-e ärender*, utan att hafva utträttat sitt ärende, utan att hafva lyckats.

OFÖRSEDD, a. 2. Se *Oförmodad*.

OFÖRSEDT, adv. Se *Oförmodadt*.

OFÖRSEENDES, adv. Af misstag. *Jfr. Oförvarandes.*

OFÖRSIGTIG, a. 2. Som ej iakttaget, ej innehåller, ej är en följd af försigtighet. *O. menniska. O-t ord, betende. — Syn.* Obetänksam, Obetänkt, Oeftertänksam, Ovarsam, Oklok.

OFÖRSIGTIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara oförsigtig. *O-en af en handling. — 2) Oförsigtig handling. Begå en o. — Syn.* Ovarsamhet, Oklokhet, Obetänksamhet, Oeftertänksamhet.

OFÖRSIGTIGT, adv. På ett oförsigtigt sätt. *Handla o. — Syn.* Obetänksamt, Oeftertänksamt, Ovarsamt, Oklokt.

OFÖRSKRÄCKT, a. 1. Som ej känner förskräckelse. *En o. krigare.* Säges äfv. om sak, t. ex.: *O. mod*, frihet ifrån all rädsla. — *Syn.* Orädd, Oförsagd, Oförfärad, Modig, Käck. — *Oförskräckthet*, f. 3.

OFÖRSKYLLD, a. 2. Som man ej förskyllat, förtjenat. *O-a förebräelser. Oförskyldt beröm. — Syn.* Oförtjent. [— skyld.]

OFÖRSKYLDT, adv. Utan förskyllan, utan förtjenst. *O. berömmas. — Syn.* Oförtjent.

OFÖRSKÄMD, a. 2. (t. *unverschämt*) Som utan blygsel tillåter sig ord eller handlingar, hvilka innefatta missaktning emot andra. *En o. människa. Han var nog o. att begära hennes hand.* Säges äfv. om sak, t. ex.: *Ett o-t uppförande. — Syn.* Skamlös, Oblyg, Fräck, Oförsynt, Otidig.

OFÖRSKÄMDHET, f. 3. 1) Oförskämdt sinne. — 2) Oförskämd handling, oförskämdt yttrande. *Hvilken o. af honom! — Syn.* Skamlöshet, Oblyghet, Fräckhet, Oförsynthet.

OFÖRSKÄMDT, adv. På ett oförskämdt sätt. — *Syn.* Skamlöst, Oblygt, Fräckt, Oförsynt.

OFÖRSONLIG, a. 2. 1) (om person) Som ej låter beveka sig till försoning. *En o. människa.* Man säger äfven: *O-t sinne, hjerta, hat, o. själ*, o. s. v. — *Syn.* Oblidkelig. — 2) (om sak) Som ej kan försonas, godtgöras. *Ett o-t brott.*

OFÖRSONLIGHET, f. 3. Oförsonligt sinne, hjerta. *Med o. förfölja, hata.*

OFÖRSONLIGT, adv. Med oförsonlighet. *O. hata någon. — Syn.* Oblidkelig.

OFÖRSTÅND, n. sing. Brist på förstånd, på klokhet. *Handla af o. — Syn.* Oförnuft, Oklokhet, Enfaldighet, Dumhet, Tanklöshet.

OFÖRSTÅNDIG, a. 2. 1) Som ej uppöfvat, ej rätt brukar sitt förstånd. *O. menniska. — 2) Som innefattar, röjer, uttrycker oförstånd. O. handling. O-t betende. — Syn.* (för begge bem.) Oklok, Dåraktig, Enfaldig, Dum, Tanklös. — *Oförståndighet*, f. 3.

OFÖRSTÅNDIGT, adv. På ett oförståndigt sätt. *Bära sig o. åt. — Syn.* Oklokt, Dåraktigt, Enfaldigt, Dumt, Tanklöst.

OFÖRSTÄLLD, a. 2. Ej förställd. *O. vänskap. — Syn.* Se *Uppräktig*.

OFÖRSTÄLDT, adv. Utan förställning. — *Syn.* Se *Uppräktig*.

OFÖRSVARLIG, a. 2. Som man ej kan ansvara för. *Ett o-t uppförande. Det är o-t att så gå till väga. — Oförsvarlighet*, f. 3. — *Oförsvarligt*, adv.

OFÖRSYNT, a. 1. o. adv. Utan försyn. — *Syn.* Se *Oförskämd. — Oförsynthet*, f. 3.

OFÖRSÖKT, a. 1. 1) (om sak) Ej försökt. *Ingenting duger o. Lemna ingenting o.*, uppbjuda allt. — 2) (om person) Obepöfvad, oerfaren, oförfaren.

OFÖRTALT, a. 1. Utan att förtala. *Hvar och en o.*, utan att förtala någon. *Honom o. — Syn.* Oförkränt.

OFÖRTJENT, a. 1. Som man ej förtjent. *En o. beskylldning. — Syn.* Oförskyld. — *Adv.* Utan att hafva det förtjent. *Blifva o. lofordad för något. — Syn.* Oförskyldt.

OFÖRTRUTEN, a. 2. neutr. — *et.* (af isl. *Tryt*, tröghet) Som med outtröttlig ifver fortsätter, fullföljer något. *O. i sina göromål. — Syn.* Trägen, Outtröttlig, Rastlös. — *Oförtrutethet*, f. 3. — *Oförtrutet*, adv.

OFÖRTRÖTTAD, a. 2. Se *Outtröttlig*.

OFÖRTÄCKT, a. 1. Ej förtäckt, ohöjld, klar, tydlig. *Med o-a ord. — Adv.* Med oförtäckta ord. *O. säga sin tanke.*

OFÖRTÄNKT, a. 1. o. adv. Se *Oförmodad o. Oförmodadt*.

OFÖRTÖFVAD, a. 2. Som sker utan att töfva, utan dröjsmål. *En o. afresa. — Syn.* Ofördröjlig.

OFÖRTÖFVADT, adv. Se *Ofördröjligt*.

OFÖRUTSEDD, a. 2. Ej förutsedd. — *Syn.* Se *Oförmodad*.

OFÖRVANSKLIG, a. 2. (af gamla ordet *Vanska*, försämras) Se *Oförgänglig. — Oförvansklighet*, f. 3. — *Oförvanskligt*, adv.

OFÖRVARANDES, adv. Utan att man kan taga sig i förvar. *Fienden kom o. öfver dem. — Syn.* Se *Oförmodadt*.

OFÖRVITLIG, a. 2. Som man ingenting kan